

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

5. Vtrum anni Patriacharum nostris æquales fuerint. ibid.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

exhibent, tanquam in antiqua possessione, iure merito retinentur. Hic, ut alibi, sapere licet, sed sapere ad sobrietatem, nec temerè aliorum rationes grauiore censura notare.

9. Licet autem ex editione 70. interpretum ob diuersitatem Græcorum Codicum & interpretationum, vix aut ne vix quidem certa Chronologia haberi possit: computus tamen eorum non est cum irrisione explodendus. Nam antiqui Patres quamuis inter se assignandis numeris dissideant, ex eorum tamen versione annos ab origine mundi deducere consueuerunt, ut Cyprianus in præfat. libr. de exhort. martyr. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromatum. Hippolytus in Can. temp. Iulius Africanus ad Arist. Origenes tract. 29. in Mathæum, Eusebius passim, Lactantius lib. 7. cap. 25. Epiphanius hæresi 66. Hieronymus in epist. ad Titum, cap. 1. Philustrius de hæresibus cap. 112. Orosius lib. 1. cap. 1. Augustinus 12. Ciuit. cap. 12. Anastasius Sinaita lib. 7. Hexam. Anastasius Nicenus q. 92. Nicephorus in Chronico. Suidas in hist. His adde acta sextæ Synodi Oecumenicæ, quæ notatur anno mundi 6199. & Martyrologiū Romanum die 25. Decembris. vt eruditè monet Baronius sub finem Apparatus.

*Mulsi sũt
vst cõputo
Græco 70.*

QVÆSTIO III.

Virum anni Patriarcharum nostris fuerint æquales.

1. **A**DAM licet non in ætate puerili natus, sed in virili à Deo formatus sit, annos nihilominus 930. vixisse dicitur; Jared 962. Mathusala 969. Ncè 950. alij aliquot annorum centurias. Quæ hominum longæuitas cum nonnullis Gentilibus visa esset, aut saltem videri posset, incredibilis & fabulosa; non defuerunt, qui vt numeram annorum quos Adam & posterius eius Gen. cap. v. & xi. vixisse scribuntur, defenderent, annos illos facerent non nostris æquales, sed multo minores, puta quasi menstruos, ita vt sexies sex, hoc est 36. diebus anni singuli absoluerentur, & decem ex illis annis vnum è nostris conficerent. Qua de re fuse S. Augustinus lib. 15. de Ciuitate Dei, vbi præter alia cap. 12. Quidam, ait, non destruentes fidem huius sacræ historiæ, sed astruente nitentes, ne sit incredibile, quod tam multos annos vixisse referatur antiqui; persuaserunt sibi, nec se suadere imprudenter existimant, tam exiguum spatium temporis tunc annum vocatum, vt illi decem sint vnus noster, & decem nostri centum illorum. Hoc autem falsissimum esse documento euidentissimo ostenditur. Hæc S. Doctor.

*1. Opinio
falsa.*

2. Eadem forte ratione Plinius sacram scripturam interpretatus fuisset, qua libro 7. Naturalis historiæ explicabat Alexandrum, Cornelium, Xenophon-

*2. Opinio
explicatur.*

D

phon-

phontem & alios, qui quosdam 600. 700. aut etiam 800. annos vixisse afferbant: *qua omnia, inquit, inscitia temporum acciderunt. Alij enim vnum annum astate determinabant & alterum hieme: alij quadripartitis temporibus, sicut Arcades, quorum anni trimestres fuere, quidam Luna senio, vt Aegyptij. Itaque apud eos aliqui & singula millia annorum vixisse produntur.* Hæc Plinius. Nec his multum absimilia habet Solinus lib. 2. cap. 12. & 32. Veritatem sacrae Scripturae negasset Epigenes, qui inficiabatur fieri posse, vt homo, 122. annos viuendo expleret, & Berofus, qui non vltra 117. annos vitam humanam extendi posse tradebat, vt refert Pererius Gen. 5. q. 1.

Refellitur.

3. Verum ad propugnandam sacrorum Codicum auctoritatem, & Epigenis ac Berofi vanitatem, opus non est, vt ad annos menstruos, aut bimestres confugiamus. Nam & Plinius ipse Lib. xi. cap. xxxvii. cum retulisset figmentum Aegyptiorum asserentium cor humanum augeri ab ortu hominis per singulos annos, ac binas drachmas ad quinquagesimum annum accedere, deinde ab eodem tantundem detrahi, ac proinde cordis defectu hominem vltra centesimum annum non viuere: cum inquam hoc figmentum retulisset Plinius, falsum esse confirmat his verbis: *Accedunt experimenta & exempla recentissimi census, quem intra quadriennium Imperatores Casares Vespasiani, pater filiusq; Censores egerunt. Et vt multos omittam, inuenti sunt duo, alter Bononia, alter Arimini 150. annorum. In regione autem Italia octaua centesimam annorum census sunt homines 54. centesimam densim homines 57. centesimam vicenim quinam homines duo, centesimam tricenis homines quatuor, centesimam tricenis quinam, aut septenim totidem, centesimam quadragenim homines tres.* Cum autem Vespasianus & Titus hunc censum anno Dom. 75. egerint, mirum non est, si ante diluuium plures annos vixerint homines: si quidem omnium opinione prisca & robustiores & vitæ diuturnioris fuisse creduntur. Confirmat hanc veritatem Tornielus an. m. 106. varijs exemplis, vt S. Seruatij, qui 370. annos vixisse dicitur, 10. annis de temporibus, qui annos natus 362. obiit, circa annum Dom. 1140. Indi cuiusdam Bengalenfis, qui parentum nostrorum ætate, vitam ad annum 355. produxit, & aliorum quos ibi latè recenset. Vide Plinium illo lib. 7. cap. 48. & 49. Solinum loco citato, Strabonem lib. 5. Theatrum vitæ humanæ, volum. 2. libro 3. initio. Bonferium. Ruth. 1.

*Quinque
causæ lon-
gioris vitæ*

4. Varias causas longæuitatis Patriarcharum afferunt Pererius, Tornielus & alij. *Prima* fuit bonitas temperamenti, qua primorum hominum corpora gaudebant. *2.* Sobrietas, continentia, & moderatio vitæ. *3.* Praestantia alimētorum ob eximiam terræ bonitatem ante diluuium. *4.* Adamus nouerat, quænam ad vitæ conseruatione conducerent, & sine dubio posteros idem docuit, ferè vsq; ad generalè cataclysmum, quippe qui vixerit ad 57. annos cum Lamech

Lamech parente Noe; Lamech autem cum Noe vixit 595. annis. Gen. 5. v. 30. 5. Benigni influxus caelestes in eas regiones, quas ante diluuium isti Patriarchæ incolebant. 6. ut homines multiplicarentur, prout circa mundi primordia congruum erat. 7. Ad artes & scientias acquirendas, alijsq; tradendas. Hinc Iosephus lib. 1. Antiq. cap. 3. varios Gentilium auctores refert, qui scriptis prodiderunt, quosdam antiquis temporibus ad quingentos, sexcentos, imo mille annos vitam produxisse.

5. Moysen etiam non esse locutum de annis mensuris, aut trimestribus, tum caput 5. tum c. 11. Geneleos consideranti manifestum est. Nam si 10. ex illis vnum de nostris conficerent, pleriq; Patriarcharum, vix septem annos nati filios procreassent, ut Malaleel, qui dicitur genuisse Iaredum, cum esset 65. annorum. Gen. 5. v. 15. Iared vero cum annos haberet 62. genuit Henoch. ib. v. 18. Imo Gen. 11. maiori ex parte nati dicuntur filij, cum parentes necdum quadragessimam ætatis annum attigissent. Vnde necessario fatendum esset, eos prius parerculos fuisse, quam quadrimulos. Deniq; cum nulli Patriarchæ ad annum millesimum peruenisse legantur, si decem anni è nostris centum illorum adæquant, nullus ad centesimum pertigisset, cum tamen nostro etiam tempore nonnulli illam ætatem superent.

6. Non videtur etiam vllo modo probabile singulos annos Patriarcharum fuisse trimestres, siue quartam anni nostri partem solum habuisse: alioquin Sale, Phaleg, Sarug necdum octennes genuissent filios, quos genuisse dicuntur, cū essent triginta annorum, ut taceam Nachorem, cui cum esset 29. annorum, natus est Thare. Abraham, qui dicitur vixisse 175. annos, non peregisset nostrorum annorum quadragessimam, quem tamen S. scriptura ait mortuum in senectute bona, prout ætatis plenum dierum. Gen. 25. v. 8. Isaac & Iacob non admodum senes fuissent, quorum tamen oculi præ senio caligabant. Isaac enim vixisse dicitur 180. annos. Gen. 35. v. 28. Iacob vero 147. Gen. 47. v. 28.

7. Ut porro res tota exactius inuestigetur aduerto 1. nullam esse causam cur suspicemur annos 130. quos ante Sethum genitū vixit Adamus, fuisse inæquales ijs, quos deinceps nato Setho transegit: ac proinde omnes illos 930. quos vniuersè Moyses Adamo tribuit, Gen. 5. v. 5. æquales inter se fuisse arbitror. Idè est de triplici annorum notatione, qua singulis Patriarchis certus annorum numerus assignatur, dum aliqui anni, filiorum generationi præponuntur, alij postponuntur, ac deniq; omnes vnā in summam colliguntur. v. g. annos Setho attributos Gen. 5. v. 6. 7. 8. opinor æquales esse inter se, imò & annis Adami tribus præcedentibus versiculis eodè capite notatis. Idè autumo de annis sequentium Patriarcharū toto illo capite recēsis. Non sunt enim quantitates annorū sine ratione multiplicandæ: nullā autē hic video rationē, nullā necessitatem.

Hi anni non fuerunt vnus aut duorum mensium.

Noq; triū menses.

Omnes anni Adami sum inter se, sum annis sequentiū Patriarcharum fuerunt æquales.

Sic annos illos quingentos, quos Noë, ante Sem, Cham & Iapheth exegerat, reor æquales fuisse annis Lamechi, & ijs quos postea Noë traduxit, vsq; ad finē vitæ suæ, siue ante, siue post diluuium. Quanti igitur fuerunt anni singuli illorū 500. qui notantur in fine cap. 5. Gen. tantum existimo fuisse annum sexcentefimum, de quo Gen. 7. v. 11. tantos singulos 350. quibus post diluuium vixisse scribitur Gen. 9. v. 28. tantos 950. quibus totam vitæ suæ periodum finiuit. ib. v. 29. Nec enim mihi persuadere possum, Moysen in vnam summam, quosdam annorum maiores, quosdam minores (nisi adscita subinde intercalatione) retulisse, nullo relicto illius inæqualitatis indicio.

*Chrono-
graphia
Diluuii.*

8. Aduerto vterius anno sexcentesimo Noë mense secundo, septimo decimo mensis iniisse diluuium. Gen. 7. v. 11. intra 40. dies sæuientis diluuii arcam in sublime eleuatam. ib. v. 17. aquas obtinuisse terram 150. diebus. v. 24. aquas cœpisse minui post 150. dies, cap. 8. v. 3. Arcam requieuisse, mense septimo, vigesimo septimo die mensis, super montes Armeniæ. v. 4. sic aquas decreuisse, vt prima die mensis decimi montium cacumina apparerēt. v. 5. post quadraginta dies coruum emissum. v. 7. deinde prima vice columbam. v. 8. altera vice post 7. dies, & rursus post alios septem dies auolare permissam. v. 12. anno autem sexcentesimo primo Noë, initio mensis primi tectum Arcæ deductum, ac tandem die 27. secundi mensis arefactam fuisse terram, vt latius illo cap. 8. narratur.

*Annus
Noë 600.
fuit 12.
mensium.*

9. Vnde liquido constat, annum illum, qui dicitur sexcentefimus vitæ Noë habuisse non solum mensem septimum, sed etiam decimum: post cuius initium numerantur 40. dies ante corui emissionem, & bis septem dies auolantis columbæ, aliaq; facta insinuantur, quibus mensis vndecimus & duodecimus facile completi fuerint. Nec minus certò patet, mensem septimum illius anni habuisse vt minimum dies 27. totidemq; mensem secundum anni sexcentefimi primi.

*Menses 6.
tant 30.
circiter
dierum.*

10. Ex his probabiliter deduco primò annum istum sexcentefimum Noë, duodecim mensibus constitisse (nisi fortè placeat decimum tertium intercalare) & menses singulos fuisse 30. circiter dierum. Neque enim scio vllam anni formam in vsu fuisse, quæ vndecim duntaxat mensibus constaret, aut cuius menses singuli ordinariè 27. dierum numerum non excederent.

*Eadem est
ratio alie-
rum anno-
rum.*

11. Deduco secundò, probabile videri singulos Patriarcharum annos, qui Gen. cap. 5. & cap. 11. numerantur ordinariè constitisse 12. mensibus tricenis circiter dierum. Quæ enim eadem sunt vni tertio, singulari, sunt eadem inter se, quoad quantitatem siue continuam, siue discretam. Iam autem declaratum est, probabile esse, singulos annos ante & post diluuium illis capitibus recensitos, æquales esse vni illi, qui est, vel in quem incidit, sexcentefimus vitæ Noë, quem-

quemq; probabile est, in 12. menses tricenorum circiter dierum fuisse distributum. Ergo & illi anni, quibus tum ante, tum post generalem illam eluionem Patriarchæ vixisse scribuntur. Dixi annorum istorum singulos menses ordinariè fuisse 30. circiter dierum, tum propter intercalationem vnus pluriumve dierum, aut fortè integri mensis, quæ suis temporibus adhibebatur: tum quod fortassis menses alternatim fuerint 29. & 30. dierum, prout modo ab Hebræis vsurpantur. Nihil igitur mihi iam probabilius occurrit, quam quod nostris annis æquales aut fermè æquales fuerint anni Patriarcharum, quos sacrarum literarum monumentis consignatos habemus.

IN GEN. cap. 5. v. 32.

Noë verò cum esset quingentorum annorum genuit Sem, Cham, & Iapheth.

1. Certum mihi videtur, hunc versiculum non fuisse necessarium ad Chronologiam ab Adamo ad Abrahamum deducendam. Siquidem constat Lamechum annos egisse 182. quando natus est Noë. Gen. 5. v. 28. Noë fuisse sexcentorum annorum, quando diluuij aqua, mundauerunt super terram. Gen. 7. v. 6. Sem habuisse centum annos, quando genuit Arphaxad biennio post diluuiū. Gen. 11. v. 10. Vnde clarè deducitur Sem fuisse genitum cum Noë annorum esset quingentorum duorum. Quare existimo, eos scitè philosophari, qui aiunt, Moysen in fine huius quinti capituli recensuisse filios Noë, non quod omnes illo anno 500. nati fuerint, sed quod ante illum annum quingentesimum vitæ Noë nullus eorum sit procreatus, vt docent Procopius, Cateranus, Del Rio, Sa, Cornelius, Bonfrerius, Gen. 5. & 11. Salius ad annum m. 1557. num. 4. Petrus an m. 1558. & 1658. Iure autem inter antiquos Patriarchas recensentur Sem, Cham & Iapheth, quia per hos vniuersum genus humanum, à generali eluione seruatum, restauratum, propagatum est. Rectè etiam additur Noë tunc fuisse 500. annorum, quia cum nullus ex præcedentibus Patriarchis hic enumeratis fuerit post 200. sui parentis annum natus; hi tamen tres filij Noë non prius sunt procreati, quam eorum genitor annos iam quingentos peregisset, quæ differentia tam notabilis est, vt merito sacrarum literarum monumentis signanda fuerit, sicut & in Natiuitate Abrahamæ suo loco notabimus. Hinc non malè Bonfrerius Gen. 11. v. 10. ait finem capituli quinti Geneseos, non posse de præciso humero capi, quia alias dicendum esset, eodem anno quingentesimo Noë omnes tres filios generasse.

Quomodo
anni ab
Adam ad
Abraham
deducan-
tur.

2. Obijciat quispiam 1. hinc sequi, eodem modo intelligi posse, quæ de alijs Patriarchis habentur, ex ca. Adamum non genuisse Sethum antequam esset

1. Obiectio.

Responsio. 130. annorum; sed postea: & sic tota ratio Chronologiæ fatiscet. Resp. esse magnam differentiam: quia in alijs mox adiungitur, quot annos prole genita vitam parens produxerit, quot denique totius vitæ periodum absoluerit: quod non fit in prædicto versu ultimo cap. 5. v. g. Adam dicitur vixisse 130. annos priusquam Seth nasceretur, inde octingentos, totiusq; vitæ spatium 930. annis circumscribitur. Ordo vero temporis à Noë ad diluuium deducitur, tum à diluuiò ad Arphaxad: nam in primis ponuntur anni 600. vitæ Noë, finiente diluuiò Gen. 7. v. 10. iuncto cap. 8. v. 13. Deinde numerantur anni 350. quos Noë post diluuium transegit. Gen. 9. v. 28. ac tandem summa totius vitæ colligitur 950. annorum, ib. v. 29.

1. Obiectio 3. Obijcies 2. hinc sequi aut Sem non esse horum trium filiorum Noë hinc nominatorum natu maximum, aut nullum ex istis esse illo anno 500. Noë genitum: quorum vtrumq; videtur absurdum. R. Quidam concedunt Sem non fuisse ante alios natum, & sic vnum è fratribus illius in hanc lucem prodijisse anno illo quingentesimo absoluto: quod quo pacto defendant, viderint ipsi, Alij, vt Cornelius, Bonfserius, Salianus, Petrauius, probabilius existimant Semum alios duos ætate præire: tum quia Noë prius benedictionem ei impertit, quam Iaphetho & Chamo. Solebant autem Patriarchæ in filijs benedicendis ordinem Natiuitatis seruare, vt fecit Iacob Gen. 49. & eum secutus Moyses Deut. 33. eundemq; morem tenendum putabat Ioseph. Gen. 48. v. 28. cum diceret: non ita conuenit Pater, quia hic est primogenitus. Tum quia Sem vocatur Iaphethi frater maior, vt habet vulgata editio, Gen. 10. v. 21. cui congruit Pagnini & Tigurina versio, ac Paraphrasis Chaldaica, eamque retinent Olearster, Lipomanus, Caietanus, Pererius, Del Rio. S. Augustinus lib. 16. ciuit. cap. 3. & Procopius Gazæus, qui tamen duo postremi alio textu Græco vtebantur. Denique non pauci ex antiquis Patribus Semum Iaphetho & Chamo seniores censentes, primogenitum, aut natu maximum filiorum Noë vocitabant, vt S. Augustinus l. c. S. Cyrillus lib. 4. in Genesin. S. Hieronymus ad Euagrium, Epiphanius in fine Anchorani, Isidorus in cap. 8. Gen. & Procopius in caput 9. quos laudat & sequitur Salianus ad an. m. 1539. & repetens, quæ iam alibi dixerat, concludit anno quingentesimo Noë nullum ipsi natum filium, nec scripturam vllum natum asserere, sed velle tantum Moysen illo cap. 5. Gen. v. ultimo docere, hosce tres filios natos esse post annum 500. patris, & non ante. *Vide NOTAS Gen. XI. v. 10.*

Quicquid sit eo tandem cadunt horum annorum calculi, vt Arphaxad natus fuerit biennio post diluuium; diluuium autem omnium iudicio Orbi inductum est, anno Noë sexcentesimo vel currente, vel absoluto: quod clarius ex dicendis apparebit.

GEN. cap. 6. v. 3.

Dixitq; Deus: non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro est, eruntq; dies illius centum viginti annorum.

Quæritur hic primò, vtrum hæc verba dirigantur ad omne genus humanum, quasi generalis vitæ humanæ periodus 120. definiatur, quam homines etiam post diluuium nascituri, non possint ordinariè excedere; an vero de ijs tantum hominibus intelligenda sint, qui tunc existerant, & inundante diluuiio perituri erant. q. d. nisi pœnitentiam egerint homines, non ultra 120. annorum spatium permanebunt. Priorem interpretationem amplectitur Iosephus lib. 1. Ant. cap. 3. & 6. Vitam eorum, inquit, breviori spatio circumscripsit, & abrogata longevitate intra centum & viginti annos coercuit. Idem sensisse videtur Laëtantius de Orig. Err. id est lib. 2. cap. 13. diuinit. In-
st. & Procopius in hunc locum.

*Sensu r.
quæstionis.*

2. Posterior autem explicatio communis & retinenda est, cum Ruperto, Toftato, Lipomano, Del Rio, Cornelio, Bonfretio, Menochio, in hoc caput, Saliano an. m. 1537. Hunc sensum innuunt septuaginta: *non permanebit, inquit, spiritus meus in hominibus istis: nempe, qui iam existunt, & tantis sese flagitijs inquinant. Et Chaldæus paraphrastæ: non permanebit generatio pessima hæc coram me in aeternum, eo quod caro sunt, & opera eorum pessima & terminus dabitur eis centum & viginti annorum, si forte conuertantur. Eadem est sententia S. Hieronymi in Tradit. Hebraicis: Porro, ait, ne videretur in eo esse crudelitas, quod peccantibus locum pœnitentiæ non dedisset adiecit: sed erunt dies eorum 120. anni. hoc est, habebunt 120. annos ad agendam pœnitentiã. Non igitur humana vita vt multi errant, in 120. annos contracta est, sed generationi illi ad pœnitentiã dati sunt. Et S. Augustinus lib. 15. ciuit. cap. 24. Quod autem dixit Deus, erunt dies eorum centum viginti anni, non sic accipiendum est, quasi prænunciatum sit, post hæc homines 120. annos viuendo non transgredi, cum & post diluuium etiam 500. annos excessisse inueniamus. Idem docet S. Chryostomus homilia 22. in Genesim, & Diod. Tharsensis apud Lypomanum in catena.*

*Conclusio
120 anni
hominibus
ad pœnitentiã
dati.*

3. Enimvero Patriarchæ post diluuium nati, Arphaxad, Sale, Heber, Phaleg, &c. annos 120. viuendo excesserunt, vt patet Gen. 11. Imò Iojada Pontifex ad annum 130. peruenit 2. Paralip. 24. v. 15. Addit Bonfretius in Commentarijs libri Genesios editis anno Dom. 1625. sua ætate confirmatum in Thuringia ab Episcopo Bambergensi, vnum alterumue feniculum, qui 150. annos attigerat, & Pastorem in Vestphalia extitisse, vt minimum 130. annorum, san-

*Multi post
diluuium
vixerunt
vltra 120.
annos.*

num adhuc & vegetum. Recole quæ ex Flinio retuli Gen. 5. quæstione 3. numero 2.

*Status 2.
quæstionis.*

4. Quæritur 2. an reuera post hanc comminationem vsq; ad diluuium anni 120. interfluxerint? Notant S. Hieronymus & S. Chrysoft. locis commemoratis, Deum ob duritiam hominum pœnitere nolentium tempus designatum non expectasse, sed detractis 20. annis, diluuium immisisse anno centesimo à comminatione: & ex eo confirmant, quod ante hanc comminationem, quæ habetur capite sexto Geneleos, scriptura præcedenti capite dixerit, v. 31. Noe fuisse 500. annorum. Orbem vero merfit diluuium anno 600. Noe. Gen. 7. v. 11.

Conclusio.

5. At probabilior est D. Augustini interpretatio, hanc diuinam indulgentiam non fuisse ad 100. annos duntaxat reuocatam, sed per 120. ipsos annos saltem inchoatos concessam. *Sine penitentia enim sunt dona Dei.* Rom. 11. v. 29. vt cum Emmanuele Sa, docet Salianus, Cornelius, Bonfrerius, Petauius, secuti Pererium in hunc locum, Lyranum Gen. 8. & 11. Saluanum Lib. Antikimenon ex Genesi. Ad confirmationem prioris opinionis, facilis est responsio, Moylen in fine capitis 5. & initio 6. ordinem temporis mutasse, vt vno narrationis filo generationem Noe, cum cæteris cap. 5. recensitis pertexeret. Quæ solutio mihi solidior videtur, quam eorum, qui suspicantur, rotundum 500. annorum numerum, pro 480. positum fuisse. Hos igitur 120. annos ante diluuium numerandos censeo, & à quadringentesimo octogesimo anno vitæ Noe accersendos.

GEN. 6. v. 14. & 22.

*Noe 100.
annis ar-
cã extru-
xit.*

1. *Fac tibi Arcam de lignis leuigatis, &c.* v. 14. Fecit igitur Noe omnia, quæ præceperat ei Deus, v. 22. Quando hoc præcepit Deus? quanto tempore Noe Arcam fabricauit? S. Augustinus lib. illo 1. Ciuit. cap. 27. & contra Faustum Manichæum lib. 12. cap. 18. disertis verbis asserit Arcam à Noe extructam 100. annis, cui assentitur S. Gregorius hom. 15. in Ezechielem: *Noë ante oculos veniat, qui cura domestica postposita ex iussione omnipotentis Domini, per centum annos ad Arcam fabricam vixit occupatus.* Origenes contra Celsum lib. 4. Rupertus lib. 4. in Genesin cap. 20. His suffragantur Ado, Marianus Scotus, Genebrar. Oleaster, Cornelius Bonfrerius, &c. Torriellus an. m. 1557. num. 5. Salianus num. 2. Be-louacensis lib. 1. hist. cap. 59.

Obisio.

2. At verò Caietanus non putat tantum temporis in Arca fabricanda consumptum: quia cum Deus Arcam construi iuberet, simul iussit, vt Noe cum vxore, & filijs, filiorumq; vxoribus in eam se reciperet. *Et ingredieris in Arcam, tu & filij tui, & vxor tua, & vxores filiorum tuorum tecum.* Gen. 6. v. 18. Quibus verbis insinuari putat Caietanus, iam tum filios Noe vxoratos fuisse, cum

cum Deus de Arca fabricanda mandatum daret. Atqui anno centesimo ante diluuium, qui erat Noe quingentesimus, hi tres eius filij necdum erant nati, tantum abest, vt vxores haberent. Vnde concludit, non constare, quanto tempore ante diluuium, præceptum de Arca fabricanda Noemus acceperit.

3. Verum hunc nodum expedire soluere possunt auctores contrarij: Opus enim non erat, vt filij Noe aut vxores eorum existerent, cum Deus diceret: *ingredieris Arcam, tu & filij tui*: sicut neque Arca tum existerat. Sufficiebat abunde, vt dum Arca conficeretur, hi paulatim nascerentur, & Arcam constructam haberent vxores: quia hoc modo poterat diuina iussio suo tempore executioni mandari. Licet igitur ex Scriptura non habeatur, vtrum Noe anno ætatis suæ 500. hoc mandatum acceperit, & quot annos Arca fabricandæ dederit: non est tamen, quod falsam dicamus S. Augustini & aliorum sententiam, asserentium à præcepto, de Arca conficienda dato, vsque ad diluuium annos centum saltem emergentes intercessisse, quibus Noe in opere adornando desudârit, præco penitentia & comminationis diluuij. Tunc adhuc in viujs erant Mathusala & Lamech, quos etiam consilia, & manus operi admouisse credibile est.

*Responsio
in his hoc
Deus anno
500. Arca*

GEN. cap. 7. v. 6. & 10.

*Eratq; Noë sexcentorum annorum quando diluuij aqua inundaerunt super terram. v. 6.
Anno sexcentesimo vitæ Noe mense secundo septimo decimo die mensis, rupti sunt
omnes fontes abyssi magna &c. v. 10.*

1. Quamuis à mundi conditu vsque ad diluuium Eusebius in Chronico, Sulpitius lib. 1. sacrae historiae, Isidorus lib. 5. Etymolog. cap. vlt. recenseant annos 2242. iuxta vulgaram tamen editionem, Hebræum fontem, & paraphrasin Chaldaicam, ex Patriarcharum generationibus, vnanimi Chronologorum, sacrorum que huius temporis interpretum consensu, colliguntur anni 1656. Nec dubium est, quin generalis hæc inundatio annum integrum tenuerit: cœpit enim mense 2. die 17. anni 600. Noe, vt dicitur v. 10. finito autem diluuiio arefacta est terra die 27. mensis secundi anno 601. Noe. Gen. 8. v. 13. & 14. Sed

*Diluuium
fuit anno
mūdi 1656*

QVÆSTIO PRIMA

*Status
quæstionis.*

Hic est vtrum istis 1656. annis, contineatur annus ipse durantis diluuij; an vero annus mundi 1656. & Noe sexcentimus transactus fuerit, antequam erumperet cataclysmus.

2. Quorundam opinio est, diluuium incepisse anno mundi 1656. Noe sexcentesimo absoluto. Ita Pererius in hunc locum disp. 1. Arbitror inquit sexcentimum

1. Opinio.

E

tesimum